

In het park

Angelo leunt over het jongetje heen.

Het jongetje trilt van angst.

Angelo glimlacht.

Dom joch. Die gaat niet lastig doen.

‘Niemand gaat je helpen’, zegt Angelo hard.

Geef me je spullen.’

Angelo knijpt in de pols van het jongetje. Hij voelt de botjes onder de huid.

‘Laat los! Ik wil weg!’

De stem van het jongetje klinkt hoog. Net een meisje.

Axl komt dichterbij. ‘Je spullen!’, zegt hij.

‘Kan niet.’ Het jongetje gilt. ‘Hij heeft mijn hand.’

Angelo laat de pols los.

Het jongetje zoekt in zijn jaszak.

De telefoon van het jongetje is niks bijzonders.

Maar de iPod is nieuw.

Een vrouw in een rolstoel komt langs.

Ze kijkt niet opzij.

Maar Angelo weet dat ze hen heeft gezien.

Hij voelt dat zij ook bang is.

Dat is mooi.

‘Niet doen!’ Het jongetje huilt bijna.

Angelo kijkt op hem neer.

Hij zwaait de iPod heen en weer.

Het jongetje kijkt doodsbang.

Alle macht ligt bij Angelo.

‘Is niet meer van jou, hè?’ zegt Angelo.

Angelo knikt naar Axl.

Dan rennen ze samen het park uit, de woonwijk in.

Ze lachen.

Ruzie

Thuis kijkt Angelo in de spiegel.
Het overhemd is te netjes.
Maar het is voor de bruiloft van een tante.
Angelo heeft veel tantes.
Ze trouwen de een na de ander.
De bruiloften zijn altijd hetzelfde. Eigenlijk wil hij er niet heen.
Maar zijn moeder en Tamara denken daar anders over.
Angelo gaat mee. Punt uit.

Plotseling gaat de deur open.
Tamara staat achter hem.
Ze kijkt boos.
'Kun je niet kloppen, zus?', vraagt Angelo.
'Staat goed, die jurk.' Hij lacht. 'Je bent bijna net zo knap als ik.'
'Praat geen onzin', zegt Tamara. 'Ik ben je zus.
Niet een van je vriendinnetjes.'

'Doe eens rustig', zegt Angelo.
'Ik wil ook niet naar dat feest.
Maar zie je mij een probleem maken?'

‘Ik moet met je praten.’

Tamara zegt het zacht. ‘Ik wil niet dat mama dit hoort, oké?’

Angelo haalt zijn schouders op.

‘Ik meen het, Angelo!’

Tamara slaat haar armen over elkaar en zucht.

Even kijkt ze hem recht aan.

Dan draait ze haar hoofd weg. Ze kijkt naar buiten.

Het uitzicht vanaf Angelo’s kamer is mooi.

Je kunt de hele stad zien.

Eindelijk zegt ze iets.

‘Ik heb dingen over jou gehoord ... Verschrikkelijk!’

Angelo gaat op bed zitten. ‘En jij gelooft die onzin?’

Mensen houden van roddelen, snap je.’

‘Angelo, houd op met je stoere praatjes. Ik ken je.’

‘Nou, wat zeggen ze dan?’, vraagt hij. ‘Nu wil ik het weten.’

Tamara haalt adem.

‘Twee mensen zeggen het en ik geloof ze.

Je broertje steelt van kleine kinderen. Dat zeggen ze.’

Angelo draait zich om.

Hij pakt zijn nieuwe sportschoenen.

‘En jij gelooft dat?’

Hij strikt zijn veters.

‘Denk je dat ik gek ben?’, vraagt Tamara.

‘Ik zie toch hoe jij met geld smijft.

Een game, weer een nieuwe ipod!

Hoe kom je aan dat geld?’

‘Ik ben geen kapster, zoals jij’, zegt Angelo.

‘Je hebt geluk, broertje. Ma werkt heel veel.

Ze ziet niet wat jij doet.’

Tamara pakt zijn gezicht tussen haar handen. ‘Ma heeft genoeg aan haar hoofd. Ze werkt keihard.’

‘Ik vind deze flat prima, hoor’, zegt Angelo.

‘Ze wil een huis voor onszelf! Snap je dat niet?’

Tamara zucht.

‘Angelo, als jij zo doorgaat ... Wil jij soms dat de politie je pakt?’

Angelo schudt zijn hoofd.

‘Ik ga niet naar de gevangenis, zus.

Niks aan de hand. Maak er geen drama van.’

‘En die kleine kinderen?’

Denk je daar nooit aan?’ Tamara kijkt hem boos aan.

Angelo haalt zijn schouders op. 'Waarom zou ik?
En waarom zou ik naar jou luisteren?
Jij werkt voor een paar euro per uur.
Moet ik daar respect voor hebben?'

Tamara draait zich om.

Ze kijkt nog bozer.

'Ik heb tenminste een baan', zegt ze.

'Ik denk dat jij nooit een baan krijgt.'

Plotseling gaat de deur open.

'Staan jullie nou alweer ruzie te maken?', zegt hun moeder.

'De taxi is er. We gaan.'